

Diak

Marjukka Valtanen
Diakonia-ammattikorkeakoulu
Sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto
Sosionomi (AMK)- kirkon nuorisotyö
Opinnäytetyö, 2019

TUKENA PARTIOLEIRIN ARJESSA

Seurakunnan partiotyöntekijä leirillä

TIIVISTELMÄ

Marjukka Valtanen
Tukena partioleirin arjessa
31 Sivua ja 2 liitettä
Kevät 2019
Diakonia-ammattikorkeakoulu
Sosiaali- ja terveystieteiden ammattikorkeakoulututkinto
Sosionomi (AMK), kirkon nuorisotyö

Opinnäytetyö kartoittaa sitä, mikä merkitys seurakunnan partiotyöntekijöillä (seppo) on partioleirillä sekä kuinka heidän läsnäolo koetaan leirillä. Lisäksi opinnäytetyössä selvitettiin miten Satahanka XIII -leirillä olleet seurakunnan partiotyöntekijät kokivat hengellisyyden ja kristillisyyden leiriolosuhteissa. Lisäksi tavoitteenani oli tuoda partioleireillä toteutuvaa seppotoimintaa näkyväksi. Opinnäytetyö tehtiin yhteistyössä Suomen Partiolaiset – Finlands Scouter ry:n ja Satahanka XIII -leirin kanssa.

Tutkimus on kvalitatiivinen eli laadullinen tutkimus ja toteutustapana toimi puolistrukturoitu haastattelu. Opinnäytetyön raportti koostuu partioon ja seurakunnan partiotyöhön liittyvästä kirjallisuudesta sekä Internet-julkaisuista. Aineisto muodostuu haastattelujen tuloksista sekä leirillä tehdyt havainnoinneista. Tutkimuksessa haastateltiin Satahanka XIII -leirillä olleita seurakunnan partio-työntekijöitä, joita leirillä oli yhteensä kuusi. Heistä neljä osallistui haastatteluihin. Osallistuminen Satahanka XIII- leirille seppona mahdollisti havainnoinnin leirillä.

Tutkimuksen tuloksien perusteella hengellisyydellä ja seurakunnan partiotyöllä on vielä paikkansa partioleireillä ja seppoja tarvitaan partiolaisten tukena leiri-arjessa. Haastatteluista nousi myös kehitysideoita, joita voisi hyödyntää tulevien partioleirien seppotoimintaa miettiessä.

Asiasanat: Suomen Partiolaiset, Seurakunnan partiotoiminta, Partiotoiminta, Partioleiri, Hengellisyys, Kvalitatiivinen tutkimus

ABSTRACT

Marjukka Valtanen

Support the everyday life of a scout camp

31 pages and 2 appendices

Spring 2019

Diaconia University of Applied Sciences

Bachelor's Degree in Social Services

Bachelor's Degree Programme in Social Services, Christian Youth Work

The thesis explores the significance of the local church workers (seppo) at the scout camp and how their presence is experienced at the camp. In addition, the thesis explores how seppos at Satahanka XIII camp experienced religiousness and Christianity in camp conditions. One goal was to make seppo-activity at the scout camps known. The thesis was made in cooperation with Suomen Partiolaiset – Finlands Scouter ry and Satahanka XIII camp.

The report of the thesis consists of literature related to scouting and scout activity supported by local church and Internet publications. The research is a qualitative research and the data was gathered by semi-structured interviews and observations. Scout and guide activity supported by local church at the Satahanka XIII camp were interviewed for this research. There were a total of six parish scout workers at the camp and four of them participated in the inter-views. By participating in the Satahanka XIII camp as a seppo it was possible to make observations at the camp.

Based on the results of the research religiousness and scout activity of the local church has still its place at scout camps and seppos are needed for support at the everyday life of a scout camp. In the interviews it also came up development ideas that could be used when thinking about the future seppo-activity.

Keywords: Finland's Scouter, Scouting, Scout camp, Religiousness

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	4
2 KRISTILLISYYS PARTIOSSA JA SEURAKUNNAN PARTIOTYÖ	6
2.1 Kristillinen kasvatus ja seurakunta partiossa	6
2.2 Seurakunnan partiotyöntekijä eli seppo	7
2.3 Seurakunnan partiotyön historia	8
2.4 Partioleirit ja seurakunnan partiotyöntekijä leirillä	9
2.5 Satahanka-leiri	10
3 PARTION HISTORIA JA TOIMINTA SUOMESSA	11
3.1 Partion alkuhistoria ja toiminnan saapuminen Suomeen	11
3.2 Partio sotavuosina Suomessa	12
3.3 Sotien jälkeinen partiotoiminta	13
3.4 Suomalainen partiotoiminta tänä päivänä	15
4 OPINNÄYTETYÖN PROSESSI TAVOITTEET JA MENETELMÄT	16
4.1 Prosessin kulku	16
4.2 Opinnäytetyön tavoitteet ja menetelmät	18
4.3 Haastattelujen kulku ja analysointi	19
5 TULOKSET	20
5.1 Tutkimuskysymykset	20
5.2 Valmistelut ennen leiriä	20
5.3 Leiriarki	21
5.4 Hengellisyys leiriarjessa	22
5.5 Leirisepon pestin päätyminen	23
5.6 Seppojen kehitysideat	23
6 ARVIOINTI JA POHDINTA	25
6.1 Tulosten arviointi	25
6.2 Tutkimuksen luotettavuus ja eettisyys	26
6.3 Pohdintaa	27
LÄHTEET	30

LIITE 1. Haastattelukysymykset sepoille	33
LIITE 2. Aikajana Suomen partiojärjestöistä.....	33

1 JOHDANTO

Suomalaisen partiotoiminnan kattojärjestö Suomen Partiolaiset – Finlands Scouter ry:lle (SP) on tärkeää, että jokainen voi tulla mukaan partiotoimintaan, taustalla tai vakaumuksella ei ole merkitystä. Partio toiminta perustuu vapaaehtoisuuteen ja toimintaa määrittelevät arvot, joihin partiolaiset sitoutuvat partiolupauksen ja ihanteiden kautta. Lupauksessa luvataan palvella omaa Jumalaa, maata ja maailmaa parhaansa mukaan. Ihanteiden periaatteena on kehittää itseä ihmisenä ja partiolaisena suhteessa yhteiskuntaan, ympäristöön ja toisiin ihmisiin. Näitä arvoja partiolaisen tulee noudattaa, jotta partion tavoitteet täyttyvät (Partio Scout. Suomen Partiolaiset. Partiofaktat. Arvot ja ihanteet).

Suomen Partiolaisissa on käynnissä partiolaisten peruskirjan uudistaminen vuosina 2019–2020. Peruskirja määrittelee suomalaisen partiotoiminnan ja kuinka toimintaa toteutetaan. Peruskirjan päivittäminen lähti liikkeelle siitä, kun vuosina 2017–2018 käytiin arvokeskusteluja partiossa kahden eri kyselyn kautta, joissa kartoitettiin partiolaisten näkemyksiä partion arvopohjasta. Kyselyissä selvitettiin uskonnon merkitystä partiossa ja viikkotoiminnassa, kuinka seurakuntiin taustayhteisönä suhtaudutaan ja kuinka tunnusuksellinen toiminta näkyy partiotehtävillä (Partio Scout. Suomen Partiolaiset. Lippukunnille. Projektit ja hankkeet. Partion arvokeskustelu ja peruskirjan päivittäminen).

Opinnäytetyöni käsittelee seurakunnan partiotyöntekijän eli sepon roolia ja työtä partiotehtävillä yhteistyössä Suomen partiolaiset- Finlands Scouter ry:n (SP) sekä meripartiotehtäviä Satahanka XIII kanssa, joka pidetään 4–6 vuoden välein. Perehtyminen opinnäytetyön aiheeseen tapahtui lukemalla partioon ja seurakunnan partiotyöhön liittyvää aineistoa sekä osallistumalla Satahanka XIII-leirillä seurakunnan partiotyöntekijän pestiin, jonka aikana kirjasin havaintoja ylös.

Opinnäytetyön tarkoitus on kartoittaa sitä, millaista työtä seurakunnan partiotyöntekijät mitä ajatuksia heillä on työstään sekä hengellisyydestä leirillä sekä millaisia kehitysideoita heillä on seurakunnan partiotyöntekijän työhön leirillä. Leirin jälkeen, keväällä 2019 tein haastattelun Satahanka XIII-leirillä mukana olleille sepoille. Haastattelu toteutettiin puolistrukturoituna, sillä tarkoitus oli selvittää kuinka sepot kokivat Satahanka XIII-leirin

omasta näkökulmasta, mutta niin, että kysymykset olivat samat kaikille. Kuitenkin jokainen sai vastata kysymyksiin vapaasti ja omin sanoin.

Olen ollut mukana partiotoiminnassa jo parinkymmenen vuoden ajan ja muutamalla viimeisimmällä partioleirillä olen miettinyt sitä, että miten hengellisyys ja kristilliset arvot näkyvät leireillä ja kuinka hengellisyyttä on toteutettu sekä mitkä ovat lähtökohdat, kun suunnitellaan leireille seppopestiä.

2 KRISTILLISYYS PARTIOSSA JA SEURAKUNNAN PARTIOTYÖ

2.1 Kristillinen kasvatus ja seurakunta partiossa

Partio on yksi osa kirkon kasvatustyötä, sillä kristillinen kasvatus ei painotu ainoastaan opettamiseen tai julistamiseen. Jumalasuhteen vahvistaminen kuuluu partion kasvatustavoitteisiin. Tavoitteita tuetaan niin, että ihminen pääsee siihen kasvun prosessiin, jossa hän lähestyy todellista olemustaan, Jumalan luomistyöksi (Honkasalo, Lehtovaara, Ali-Löytty & Malinen 2013, 65–66).

Partioaate perustuu kristilliseen maailmankuvaan ja tämä näkyy esimerkiksi partiolupauksessa, jossa luvataan rakastaa parhaansa mukaan omaa Jumalaa. Lupauksessa Jumalan perässä on omistusliite, sillä jokaisella partiolaisella on erilainen Jumalasuhte ja käsitys Jumalasta. Partiolaisia voi olla useasta eri uskontokunnasta, sillä partiota harrastetaan ympäri maailmaa. Jokaisella partiojärjestöllä on kuitenkin oltava jonkinlainen suhde uskontoon ja sille määritelmä, sen ei tarvitse olla kristinusko (Honkasalo & muut 2013, 51–52, 63).

Suomen partiolaisilla on erityinen sopimus Suomen evankelisluterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon kanssa. Tämä tarkoittaa sitä, että niissä lippukunnissa, joissa jompikumpi kirkko toimii taustayhteisönä, on lippukuntien annettava sen mukaista uskontokasvatusta. On myös mahdollista, että kaikilla Suomen lippukunnilla ei ole uskonnollista taustayhteisöä, joten näiden lippukuntien on velvollisuus antaa kunkin jäsenen oman uskonnon mukaista kasvatusta (Honkasalo & muut 2013, 62–63).

Partioaateella ja kristillisellä arvopohjalla on samankaltaisuuksia. Molemmissa päämääränä on palvelus ja rakkaus. Tämä näkyy Jumalan ja lähimmäisen palvelussa, viitaten Jeesuksen rakkauden kaksoiskäskyyn eli "Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi". (Matt. 22: 37–39.) Lisäksi partiolaiset ovat alttiita auttamaan ja palvelemaan muita, onhan partiolaisten tunnussana "Ole valmis!" (Honkasalo & muut 2013, 63–64).

2.2 Seurakunnan partiotyöntekijä eli seppo

Seurakunnan partiotyöntekijän rooli partiossa on ensisijaisesti toimia kristillisen kasvatuksen ammattilaisena. Sepolla itsellään ei tarvitse olla partiotaustaa, vaan on olemassa koulutuksia, joilla seurakunnan partiotyöntekijöitä perehdytetään partiotoimintaan ja koulutetaan lisää (Honkasalo & muut 2013, 16, 21–24).

Seurakunta toimii partiolippukunnan taustayhteisönä, joka tarkoittaa sitä, että lippukunnat ovat osa seurakunnan toimintaa eli on yksi seurakunnan työmuoto. Tämä tarkoittaa sitä, että tämän asian seurakunnan partiotyöntekijän on hyvä kertoa lippukunnalle. Lisäksi seurakunnan partiotyöntekijä toimii partionjohtajien tukena ja auttaa heitä jaksamaan työssään, samalla tavalla kuin kuka tahansa muukin seurakunnan vapaaehtoinen. Seppo tukee myös johtajien kristillistä kasvua esimerkiksi hartauksien kautta (Honkasalo & muut 2013, 17–18, 66).

Seppo antaa partionjohtajille eväitä siihen, että he voisivat suorittaa uskonnollista kasvatausta partiossa, sillä se tehtävä kuuluu partionjohtajille. Seppo toimii yhteyshenkilönä partion ja muiden seurakunnan tahojen välillä. Sepon työn-kuvaan kuuluu olla valmis mahdollisiin kriisitilanteisiin. Olipa kriisin aihe mikä tahansa, seurakunnan partiotyöntekijän täytyy osata suhtautua siihen ammatillisesti. Sepon täytyy olla tukena eri-ikäisille partiolaisille, muistaa oma rooli seurakunnassa ja partiossa, olla valmiudessa antamaan myös sielunhoitoa (Honkasalo & muut 2013, 17–20). Sielunhoidossa annetaan tukea, autetaan ja lohdutetaan ihmisten erilaisissa elämäntilanteissa ja se voi olla sanallista tai sanatonta auttamista ja läsnäoloa. Myös rukoilu tai ehtoollisen viettäminen voi kuulua sielunhoitoon, jos autettava sitä haluaa (Sakasti. Seurakuntatyö. Sielunhoito).

2.3 Seurakunnan partiotyön historia

Partion perustaja Robert Baden-Powell (BP) oli papin poika ja oli myös uskonnollinen ja tämä vaikutti myös siihen, että Baden-Powell painotti partiotoiminnan alkuvaiheilla, että partiolaisen täytyy kuulua johonkin uskontokuntaan. Partiotoiminta oli jo sen alkuvaiheilla uskonnollista, mutta partio ei ollut kuitenkaan sitoutunut kirkko- tai uskontokuntaan (Tolin 1987, 88, 202).

Seurakunnan partiotyön historia ulottuu 1800-luvun loppupuolelle, jolloin Nuorten Miesten Kristillinen Yhdistyksen (NMKY) kristillinen nuorisotyö oli otollinen pohja kristilliselle partiotoiminnalle (Honkasalo & muut 2013, 30.) Suomessa NMKY otti kristillis-painotteisen partiotoiminnan vastuulleen jo vuonna 1910 ja tämä levittäytyi myös seurakuntiin, jonka seurauksena valta-osasta Suomen lippukunnista osa tunnustuksellista partiotoimintaa. Vuonna 1920 perustettu NMKY:n Partiorryhmä muuttui omaksi liitoksi kymmenen vuotta myöhemmin, jolloin seurakuntien alla olleet lippukunnat liittyivät liittoon. (Tolin 1987, 88.)

1930-luku oli murroksellinen seurakuntien partiotoiminnassa, sillä seurakunnat alkoivat ottaa enemmän partiotoimintaa mukaan ohjelmaansa. Seurakuntiin alettiin nimetä vastuuhenkilöitä, joiden tehtävänä oli huolehtia yhteyksistä seurakunnan ja lippukunnan välillä. Sota-aikana tarvittiin työntekijöitä seurakunnissa kotirintamalla ja yhteyshenkilö saattoi tällöin toimia myös lippukunnanjohtajana ja näiden ansiosta partiotoiminta jatkui sota-aikanakin. Seurakunnasta oli tässä vaiheessa tullut vankka taustayhteisö ja se varmistti partio-toiminnan jatkuvuuden ja pitkäjänteisyyden Suomessa (Honkasalo & muut 2013, 30).

Partiotyö seurakunnan nuorisotyön muotona sai virallisen aseman, kun piispainkokous vahvisti sen vuonna 1946. Lisäksi 1940-luvulla partioliitoissa ajateltiin, että seurakunta taustayhteisönä voisi kasvattaa kiinnostusta partioharrastukseen maaseuduilla ja pienemmillä paikkakunnilla, jonne toiminta ei ollut vielä tullut, sillä partiota harrastettiin lähinnä isommissa kaupungeissa. Ajateltiin myös, että seurakunnan kanssa tehtävä yhteistyö toisi

lisää kokoontumistiloja ja johtajia. Pidettiin myös huolta, että partiotoiminta levittyisi kirkon nuorisotyöntekijöiden keskuuteen, joten heille alettiin pitämään räätälöityjä kursseja ja luentoja partiosta ja partion johtamisesta. (Paavilainen 2010, 313–314).

2.4 Partioleirit ja seurakunnan partiotyöntekijä leirillä

Sepon työtä tehdään usein suuremmilla partioleireillä. Näitä ovat Suomessa muun muassa partiopiirien leirit ja Finnjamboree -leirit, joita järjestetään viiden-kuuden vuoden välein ja osallistujia voi olla useasta eri maasta. Tällaisille leireille muodostetaan väliaikainen leiriseurakunta. Leireille etsitään tekemään työtä eli pestataan eri henkilöitä, jotka ovat seppoja myös omassa työssään ja nämä henkilöt tulevat toimittamaan pestiään leiriseurakuntaan. Heidän lisäksi pestiin voidaan etsiä sellaisia ihmisiä, jotka eivät ole seppoja ja tämä on myös suositeltavaa. Pestauksen hoitaa siihen erikseen valittu organisaatio (Honka-salo & muut 2013, 25).

Leirillä sepot voivat jakaantua eri alaleireihin, jotka taas koostuvat leirilippukunnista, joissa on yhdistettynä useampi leirille osallistuva lippukunta. Alaleirissä sepon roolina on olla tukena leiriläisille, niin henkisten kuin hengellisten asioiden äärellä. Ja tietenkin alaleirisepon toimipisteelle voi tulla vain hengähtämään ja vaikka pelailemaan. Leireillä voi olla myös kokeneempia seppoja, joita kutsutaan ikihongiksi. He toimivat kuuntelijoina ja tarvittaessa sielunhoitajina eri-ikäisille leiriläisille. Leireillä voi sattua kriisitilanteita, jolloin sepoilla, erityisesti ikihongilla on suuri rooli tukemisessa. Lisäksi sepot voivat pitää erilaisia hartauksia, lauluhetkiä ja toimintaa partioleirin pienimmille. Leireihin kuuluu leirijumalanpalvelus, jota on toimittamassa leiripappi, joka toimittaa papinvirkkaa työkseen (Honkasalo & muut 2013, 25–27).

2.5 Satahanka-leiri

Satahanka-leiri järjestetään neljän-kuuden vuoden välein ja se kulkee partiopiireissä meripartioleirin nimellä. Ensimmäinen Satahanka järjestettiin vuonna 1955 Paraisilla, Mustfinnössä. (Paavilainen 2010, 360.) Kyseinen leiri on tarkoitettu meripartiolippukunnille, mutta muutkin lippukunnat ovat tervetulleita leirille, erityisesti ne, joita kiinnostaa vesillä liikkuminen. Myös kansainväliset vieraat ovat kutsuttuina leirille. Satahangan osallistujaikä on tarpojaikäisistä eteenpäin eli 12-vuotiaasta alkaen. Toki leirillä on myös pienempiä perheleirissä, mutta he osallistuvat heille tarkoitettuun ohjelmaan. Leiri koostuu erilaisista ohjelmapististä, joissa teemana on usein vesillä liikkuminen, veneet ja muutoin vesistöt ja veden äärellä tapahtuva toiminta. Leiripaikka vaihtelee joka kerta, mutta usein paikka on ollut meren äärellä (Satahanka XIII).

Satahanka XIII-leiri järjestettiin Loviisan Rönäsissä 30.7.–6.8.2018. Osallistujia leirillä oli 1300, joista osa tuli ulkomailta. Leirille tervetulleita olivat myös tavalliset lippukunnat ja ei-vielä partiolaiset. Leirillä majoitus tapahtui kalastajakylissä eli alaleireissä, joita leirillä oli viisi - Kabböle, Idlax, Malmsby, Edesby ja Laby. Näissä viidessä alaleirissä oli omat leirilippukunnat, joita oli yhdessä ala-leirissä 3–4 kappaletta. Leirilippukunta koostuu 1-3 lippukunnasta ja ihanteellinen määrä leiriläisiä on 40–80. Leirillä oli myös perheleiri Saltkråkan, jonne majoittui ne perheelliset aikuiset, jotka tulivat leirille pestiin.

Leirin ohjelma painottui merellisiin teemoihin, kuten veneilyyn, Itämeren hyvinvointiin ja veneen huoltoon. Lisäksi leirillä oli yhteisiä ohjelmia, joihin koko leiri kokoontui yhteen.

Satahanka XIII-leirillä seurakunnan partiotyöntekijän pestiä oli tekemässä kuusi henkilöä. Leirillä seurakunnan partiotyöntekijöillä oli kaksi tukipistettä, joita kutsuttiin majakoiksi. Sinne sai tulla levähtämään päivän aktiviteettien lomassa. Majakoilla oli tarjolla askartelua, pientä syömistä, juomista, tuoleja levähtämistä varten ja keskusteluseuraa.

Seppojen vastuulla oli myös järjestää tunnustuksetonta iltaohjelmaa, tämä korvasi perinteisen leirijumalanpalveluksen. Tähän kaikki alaleirit osallistui vuorotellen eri iltoina. Ohjelman oli suunnitellut vastuuseppo, jossa mukana oli kaksi muuta seppoa. Ohjelman

runko perustui rauhan teemaan, jossa leiriläiset keskustelivat ryhmissä rauhasta vastuusepon johdolla. Leirillä oli myös Merimieskirkon piste ja se oli yhden sepon vastuulla. Merimieskirkon puolesta järjestettiin myös kaksi ehtoollishetkeä.

3 PARTION HISTORIA JA TOIMINTA SUOMESSA

3.1 Partion alkuhistoria ja toiminnan saapuminen Suomeen

Partioliike sai alkunsa Iso-Britanniassa vuonna 1907 brittikenraali Robert Baden-Powellin (B-P) toimesta. Baden-Powell järjesti eri yhteiskuntaluokista oleville 21 pojalle leirin Englannin Brownsea-saarella. (Tolin 1987, 23.) Robert käytti leirillä kasvatusmenetelmiään, joita hän oli vuosien varrella kehittänyt, ja ne osoittautuivat toimiviksi. Menetelmien pohjalta hän kirjoitti vuonna 1908 ”Scouting for Boys” eli partiopojan kirjan, jonka tarkoitus oli tarjota poikien kasvatusoppeja eri nuorisjärjestöille. Kirjan innoittamina nuoret alkoivat järjestää toimintaa toisilleen, josta syntyi yksi maailman suurimmista kansainvälisistä nuorisoliikkeistä, joka toimii vapaaehtoisesti (Scouts. About. The story of Scouting).

Partiosta kiinnostuneille tytöille suunnattu partiotoiminta alkoi 1909 ensin tyttöjen omasta aloitteesta ja vuonna 1912 Robert Baden-Powellin siskon Agnes Baden-Powell vastasi tyttöpartiotoiminnasta. Myöhemmin tyttöpartiotoiminnan johtajaksi tuli Olive Baden-Powell, Robertin vaimo (World Association of Girl Guides and Girl Scouts. About us. Our history).

Iso-Britanniasta partioliike levittyi maailmalle ja Suomeen partio tuli Ruotsin kautta vuonna 1910. (Tolin 1987, 26.) Lippukuntia alettiin perustamaan oma-toimisesti, mutta jo vuonna 1911 partiotoiminta täytyi lakkauttaa. Suomessa oli 1900-luvun alussa meneillään sortokausi ja vuonna 1911 tulivat venäläistämistoimenpiteet. Suomen kenraalikuvernööri Seylta tuli käsky lakkauttaa partiotoiminta, sillä se nähtiin sotilaallisena toimintana.

Myös suomalainen työväenliike epäili, että partiolaiset kokoontumisissaan harjoittivat sotilaallisia harjoituksia. Partio toiminta kuitenkin jatkui salaisesti kiellosta huolimatta, pidettiin retkiä ja leireiltiin kuitenkin ilman partiotunnuksia. Vuonna 1917 maaliskuun vallankumouksen eli Venäjän vallankumouksen myötä tulleiden vapautuksien ansiosta partioliike aloitti uudelleen toimintansa Suomessa. Partiosta kiinnostuivat useat nuoret Suomen eri kaupungeissa ja hiljalleen jo olemassa olevien partioyhmien rinnalle perustettiin uusia ryhmiä ja lippukuntia (Tolin 1987, 34, 41, 44–45).

Vapautuksien jälkeen Suomessa kasvavan partio toiminnan myötä perustettiin vuonna 1917 ensimmäinen partioliitto Suomen Partio liitto – Finlands Scout-förbund (Liite 2.) jonka alle tulivat kaikki partiolippukunnat. Suomen Partio liiton toiminta jatkui vuoteen 1919 asti, jolloin se hajosi. Tämän jälkeen vuonna 1920 perustettiin kolme uutta liittoa, suomenkielisille partiolaisille oli Suomen Partio-liitto (SPL), kaksikielisille Vapaa Partioyhmä- Finlands Fria Scoutbrigad (SVPR-FFSB) ja ruotsinkielisille Finlands Svenska Scoutförbund (FSSF). Tyttöjen partioyhmät kuuluivat aluksi näihin kolmeen liittoon, kunnes vuonna 1921 poikien ja tyttöjen ryhmät jakaantuivat omiksi liitoiksi. Ensimmäisenä syntyi Suomen Vapaan Partioyhmän Tyttöjaosto (SVPR Tj). Seuraavaksi ruotsinkieliset tyttöpartiolaiset saivat oman liiton, Finlands Svenska Flickscoutförbund (FSFSF). Viimeiseksi jakaantuivat suomenkieliset partiolaiset, pokien liitosta tuli Suomalainen Partio poikaliitto (SPPL) ja tyttöjen, Suomalainen Partio tyttöliitto (SPTL) (Tolin 1987, 129–131).

3.2 Partio sotavuosina Suomessa

Suomi eli vuosina 1939–1940 ja 1941–1945 ankaria sotavuosia. Partio toimintakin joutui koetukselle, mutta sinnikkäästi lippukunnat jatkoivat toimintaansa. Partiolaisia taisteli rintamalla, muissa maanpuolustustehtävissä ja toimi erilaisissa tehtävissä kotirintamalla. Tytöt taas toimivat esimerkiksi apulaisina sairaaloissa, lastenhoidossa sekä Lotta Svärd -järjestön tehtävissä. Väillä partio toiminta täytyi lopettaa, kun jouduttiin lähtemään evakkoon, mutta monet lippukunnat eivät luovuttaneet, vaan retkeilivät ja pitivät kesäleirejä.

Asemasodan aikana rintamalla olleet partiolaiset tulivat takaisin lippukuntien toimintaan ja olivat mukana suunnittelemassa ja kehittämässä sitä (Tolin 1987, 103 –104).

Välirauhan aikana päätettiin yhdistää partiopoikien liitot yhdeksi liitoksi, Suomen Partio-poikajärjestö- Finlands Scoutunion (SPJ-FSU). Jatkosodan aikaan vuonna 1943 tyttöpartiolaisten liitot yhdistyivät ja liitoksi tui Suomen Partiotyttö-järjestö- Finlands Flickscoutunion (SPTJ- FFSU). Tästä alkoi aikakausi, jossa toimi kaksi partioliittoa ja lisäksi liit-tojen sisällä Suomi jaettiin partiopiireiksi (To-lin 1987, 116).

3.3 Sotien jälkeinen partiotoiminta

Pian sotien jälkeen partiotoiminta alkoi normalisoitua, tosin lippukuntien määrä oli las-kenut sota-aikana ja jäsenmääräkin oli pudonnut. Tämä johtui siitä, että toiminta ei ollut normaalia Suomen ollessa sotatilassa ja järjestöä uhkasi lakkauttaminen, joten ei uskal-lettu olla partiolaisia tai kuulua lippukuntiin. Kun tilanne oli rauhoittunut, alkoi myös lippukuntien ja jäsenen määrä nousta. Vuonna 1945 partiotoiminta Suomessa oli suurim-millaan kuin koskaan aikaisemmin (Tolin 1987, 115).

1950- luvulla partion jäsenmäärä nousi vauhdilla ja siihen vaikutti muun muassa lasten valtava määrä ja se, että sotien jälkeen ei-poliittiset nuorisojärjestöjä alkoi tulemaan lisää, nuorisojärjestöt eivät enää kilpailleet toistensa kanssa sekä partiotoimintansa alettiin pu-hua positiiviseen sävyyn. (Paavilainen 2010, 350.) 50- luvulla lippukuntia perustettiin enemmän maaseuduille kuin taajama- alueille, sillä lapsia syntyi eniten maaseudulla. Usein kuitenkin kävi niin, että maalaislippukunnilla ei ollut partionjohtajia, jotka olisivat olleet koulutettuja tai ei ollut partioperinteitä toiminnan alkaessa paikkakunnalla. Tämä johti siihen, että partiota ei harrastettu täysin partioperiaattein. Lisäksi usein lippukunnan-johtajan varassa oli koko partiotoiminta maaseudun lippukunnissa, sillä kasvavat par-tionuoret joutuivat muuttamaan kotiseudulta töihin tai opiskelemaan toisaalle (Paavi-lai-nen 2010, 352 –353).

1960- luvulla partion jäsenmäärä alkoi laskemaan. Tähän syyksi katsottiin, että nuoriso ei jäänyt partiotoimintaan mukaan, sillä heidän mielestään se oli vanhanaikaista ja nousujohteisuutta partiossa ei nuorten kohdalla tapahtunut. Kuitenkin nuorempien partiolaisten määrä oli nousussa ja partio oli edelleen kiinnostava harrastus. Yhdeksi jäsenmäärän laskun syyksi ajateltiin olevan jäsenmaksujen korotukset ja kaikkia partiolaisia ei mahdollisesti kirjattu ylös, jos tiedettiin, että ei ollut varaa maksaa jäsenmaksua. Suomen rakennemuutoskin vaikutti partiotoimintaan, sillä moni muutti maalta kaupunkiin ja maalaislippu-kunnista jäsenmäärät tippuivat tämän vuoksi. Ja tällä kertaa eivät lähteneet pelkästään nuoret johtajat, vaan nuorempiakin partiolaisia muutti toisaalle perheen mukana. Kun kaupunkien lähiöihin muutti lisää ihmisiä, niin Partioliikkeessä ajateltiin, että partion uusi tulevaisuus olisi lähiöissä, sillä niissä paikoissa oli vielä 1960- luvulla tarjolla vähän harrastus-toimintaa. (Paavilainen 2010, 383 –385, 387.)

Tytöt ja pojat harrastivat partiota erillään vuoteen 1972 saakka, jolloin perustettiin Suomen Partiolaiset – Finlands Scouter (Liite 2.), joka toimi kaikille Suomen lippukunnille keskusjärjestönä. Järjestön perustamisen myötä syntyi uusia lippukuntia ja samalla toiminta yhdistyi ja lippukunnissa alkoi olla sekä poikia että tyttöjä (Partio Scout. Suomen Partiolaiset. Partiofaktat. Historia). Yhdistämisen myötä uusi partio-ohjelmasta tehtiin sekä pojille että tytöille sopiva, partioasusta tehtiin yhteneväinen ja koulutukset yhdistettiin. (Paavilainen 2010, 427.)

1980- luvun alussa partiotoiminta nosti jälleen suosiotaan ja uusi partio-ohjelma otetaan käyttöön. Poikien ja tyttöjen partiotoiminnan yhdistämisen jälkeen partio alkoi olla tasatarvoista. Lisäksi toimintaa alettiin johtamaan ammattimaisin ottein ja kansainvälinen toiminta alkoi kasvamaan partiossa muun muassa kehitysyhteistyöhankkeiden kautta (Paavilainen 2010, 481 –483, 491).

1990- luvulla partiotoimintaan oltiin tyytyväisiä, mutta huolestuttavaa oli ilmiö, jossa lippukuntia perustettiin yhä vähemmän. Partion ikäkausiohjelmiäkin päätettiin uudistaa 90-luvun puolivälissä. Kutenkin partion suosio alkoi laske- maan 90- luvun lopussa, tähän vaikutti se, että tarjolla alkoi olemaan paljon muita harrastuksia, muuttuneet mielenkiinnonkohteet ja väestörakenne. 2000-luvulle tultaessa partiossa päätettiin, että jäsen- määrä pidettäisiin tasaisena ja lasten sekä nuorten osuutta toiminnassa kasvatettaisiin. Ongel-

mana ei ollut jäsenien saaminen, vaan heidän pysyminen partiossa mukana. Suomen Partiolaisten tavoitteena oli, että jokaisessa kaupungissa ja kunnassa olisi ainakin yksi lippukunta (Paavilainen 2010, 496 –501).

2000- luvulla oltiin uuden äärellä useammassakin asiassa. Partioasua muutettiin rennommaksi, partiopiirejä yhdisteltiin ja syntyi uusia piirejä, Suomen Partiolaisten peruskirjaa ja ikäkausiohjelmia uudistettiin. Myös ikäkausijakauma laitettiin uusiksi sitten 1920- luvun jälkeen. Vanhan partio-ohjelman mukaan ikäkausia olivat sudenpennut, vartiolaiset ja vaeltajat. Uudistuksen jälkeen ikä-kausiksi tulivat sudenpennut, seikkailijat, tarpojat, samoajat ja vaeltajat (Paavilainen 2010, 503, 506).

3.4 Suomalainen partiotoiminta tänä päivänä

Nykyisin Suomen Partiolaiset – Finlands Scouter ry:n tarkoituksena on toimia eri partiopiirien ja lippukuntien tukena. Partiopiiri tukee oman alueen lippukuntien toimintaa. Suomessa partiopiirejä on 10, joista valtakunnallista ruotsinkielistä partiotoimintaa hoitaa Finlands Svenska Scouter r.f. (Partio Scout. Suomen Partiolaiset. Partioiirit). SP huolehtii myös partio-ohjelmasta. Suomen Partiolaiset kuulu kahteen maailmanjärjestöön, World Organization of Scout Movementin (WOSM) ja World Association of Girl Guides and Girl Scouts (WAGGGS). Järjestöjen tehtävänä on huolehtia siitä, että Suomessa partiotoiminta vastaa maailmanjärjestöjen periaatteita (Partio Scout. Suomen Partiolaiset. Tietoa meistä. Organisaatio). Suomessa partiotoiminnassa mukana on yli 65 000 jäsentä, lippukuntia on 750. Maailmanlaajuisesti partiolaisia on yli 40 miljoonaa yli 200 eri maassa (Partio Scout. Suomen Partiolaiset. Partio lukuina).

4 OPINNÄYTETYÖN PROSESSI TAVOITTEET JA MENETELMÄT

4.1 Prosessin kulku

Prosessi sai alkunsa keväällä 2018 siitä, kun etsin itselleni opinnäytetyöaihetta. Sain hyvän vinkin partiokaveriltani, että voisi yhdistää partion ja opinnäyte-työn.

Tämän vinkki oli erinomainen, sillä olin osallistumassa heinäkuussa 2018 meripartio Satahanka XIII-leirille tekemään leirisepon eli seurakunnan partiotyön-tekijän tehtäviä leirillä.

Aloin pohtimaan aihetta, sen mahdollisuuksia ja pian se alkoi kiinnostamaan enemmän ja lopullisen päätöksen jälkeen otin yhteyttä Suomen partiolaisten opinnäytetyön työryhmän jäseniin, joilta sain myöntävän vastauksen ja pääsin aloittamaan opinnäytetyöni suunnitelman tekoa. Kerroin myös muille Satahanka XIII-leirille lähteville sepoille opinnäytetyöstäni ja he olivat innostuneita aiheesta.

Tässä vaiheessa otin myös yhteyttä Satahanka XIII- leirin johtoon mahdollisen leiriläisille tarkoitetun kyselyn tiimoilta ja tässä vaiheessa mukaan keskusteluun tuli Satahangan Projektikoordinaattori. Sain myös viestiyhteyden henkilöön, joka oli Suomen Partiolaisten katsomuskasvatuksen luottamusmies, joka luki työtäni ja teki siitä huomioita katsomuskasvatuksen näkökulmasta. Hänenkin kanssa keskustelimme kyselyn toteutumisesta.

Leiriläisille tarkoitetun kyselyn rinnalle tuli haastattelu leirillä olleille sepoille. Ja tämänkin idean kerroin SP:n katsomuskasvatuksen luottamusmiehelle. Hänen luettuaan opinnäytetyöni ensimmäisen version, luottamusmies antoi kysymyksiä, joihin hän toivoi saavan vastauksia opinnäytetyöni kautta. Ajatuksena oli saada tietoon leiriläisten ajatuksia ja kokemuksia seppojen läsnäolosta partioleireillä sekä heidän tekemästä työstä leirillä.

Opinnäytetyöni alkoi muotoutumaan, kirjoitin lisää teoriaa ja lopulta päätin, että teen kartoittavan työn. Kyselyjen ja seppojen haastattelun lisäksi leirillä oli tarkoitus tehdä havaintoja, joita kirjaisin ylös. Kartoittavan työn myötä sovimme katsomuskasvatuksen

luottamusmiehen kanssa, että muotoilen leiriläisille tarkoitetut kysymykset sellaisiksi, jotka ovat hyödyksi työtäni kohtaan.

Näiden keskustelujen jälkeen leiriin oli noin kuukausi aikaa ja päätimme alkaa miettimään Satahangan projektikoordinaattorin sekä SP:n katsomuskasvatuksen luottamusmiehen kanssa tapoja kuinka kyselyn leiriläisille voisi toteuttaa. Vaihtoehtoina oli kyselyjen toteuttaminen leirin aikana ruokajonossa Webropol- kyselyn kautta. Alaikäisille leiriläisille kyselyn olisi voinut laittaa menemään heidän huoltajien kautta. Toisena vaihtoehtona kyselyn toteutukselle oli se, että kysely tehdään leirin jälkeen ja kysymykset lähetetään leiriläisille Suomen Partiolaisten partiorekisteri Kuksan kautta.

Kyselyn toteuttamisen vaihtoehtojen tarkastelun jälkeen päädyin, että on helpompi tehdä kysely leirin jälkeen kuin hetkisen leiriarjen aikana. Samalla myös kyselyn kohderyhmä tarkentui täysi-ikäisiin leiriläisiin. Syy tähän oli se, että ei tarvitse alaikäisten vanhemmilta lupaa kyselyyn sekä täysi-ikäisillä partiolaisilla on mahdollisesti ennakkoon enemmän tietoa seurakunnan partiotyöntekijöiden asemasta partiossa sekä leireillä.

Viimein tuli leirin aika. Näimme leirillä olevien seppojen kanssa jo ensimmäisenä leiri-ilтана ja kävimme läpi sitä, mitä meidän on tarkoitus leirillä tehdä. Samalla kerroin muille sepoille, että minun on tarkoitus tehdä haastattelut heille leirin jälkeen ja kanssani voi keskustella jo leirin aikana siitä, millaista on olla seppo. Leiriarki oli hyvin kiireistä ja havaintoja tuli tehtyä koko ajan, niitä tuli sitten kirjattua ylös puhelimeen ja sieltä siirsin ne muistivihkoon.

Leirin jälkeen otin jälleen yhteyttä leirin projektikoordinaattoriin ja luottamusmieheen, mutta he eivät enää vastanneet sähköpostiviesteihin. Tein kuitenkin päätöksen, että jätän leiriläisille tarkoitetun kyselyn tekemättä ja keskityn kirjoittamaan opinnäytetyöhöni leirillä tehdyt havainnot sekä tekemään Satahangalla olleille sepoille haastattelut. Eli opinnäytetyöni muotoutui tässä vaiheessa keskittymään seurakunnan partiotyöntekijöiden näkemykseen leiristä ja heidän rooliin leirillä.

Syksyllä 2018 kirjoitin opinnäytetyöhöni lisää teoriaa ja aloin muotoilemaan haastattelukysymyksiä sepoille. Joulun alla sovimme opettajien kanssa, että muotoilen haastattelukysymykset oikeaan muotoon ja tammikuussa pääsisin seppoja haastattelemaan. Tässä

vaiheessa tiedotin sepoille, että haastattelut Satahanka-leiriä koskien tapahtuu tammikuun loppupuolella ja helmikuun alussa.

Tammikuun 2019 alussa sain luvan alkaa toteuttamaan haastatteluja, joten sopivien haastattelu-aikojen sopiminen alkoi leirillä olleiden seppojen kanssa. Ensimmäiset haastattelut tein tammikuun loppupuolella ja siitä tasaiseen tahtiin haastattelin neljä seppoa viidestä. Viidennen sepon kanssa oli haasteita löytää sopivaa aikaa ja lopulta monien sattumusten jälkeen haastattelua ei tapahtunut.

4.2 Opinnäytetyön tavoitteet ja menetelmät

Opinnäytetyöni tavoitteena ja tutkimuskysymyksissäni oli tarkoitus kartoittaa sitä, ja kuinka Satahanka XIII-leirillä olleet sepot kokivat roolinsa ja tehtävänsä leirillä sekä miten hengellisyys näkyivät leirityössä ja leiriarjessa. Tavoitteena oli myös selvittää millaisia kehitysideoita Satahanka XIII-leirillä oleilla sepoilla on leirityöhön sepona.

Opinnäytetyöstäni muodostui laadullinen eli kvalitatiivinen tutkimus. Tällä tutkimusmenetelmällä saadaan tietoa sellaisesta ilmiöstä, josta ei ole etukäteen teoretietoa (Kananen 2014, 16).

Havainnointi ja haastattelut ovat laadullisen tutkimuksen yleisimmät aineiston-keräämismenetelmät. (Kananen 2014, 71.) Havainnointia tapahtui leirin aikana, jossa seurasin sitä kuinka leiriläiset suhtautuivat seurakunnan partiotyön-tekijöihin ja heidän järjestämiin ohjelmiin sekä aktiviteetteihin esimerkiksi askarteluun majakoissa tai tunnustuksettoomaan ohjelmaan. Kirjoitin ylös huomaamiani asioita siitä kuinka leirillä olleet sepot toimivat pestisään ja miten leiriläiset suhtautuivat seppoihin. Havaintojen kirjaaminen oli niin sanottua kenttämuistiinpanojen tekemistä. (Kananen 2014, 69.) Havainnointia tuki oma näkökulma, sillä tein samaa pestiä kuin muutkin leirin sepot. Näin pystyin vertaamaan havainnoitejani omaan työskentelyyn. Toisaalta jotkin päivänselvät ja tutut asiat saattoivat mahdollisesti jäädä huomaamatta.

Haastattelin Satahanka XIII-leirillä olleita seurakunnan partiotyöntekijöitä leirin jälkeen. Haastattelu toteutui puolistrukturoituna haastatteluna eli haastateltaville oli laadittu samat kysymykset, mutta he saivat vastata niihin omin sanoin. (Hirsjärvi & Hurme 2000, 47.) Haastattelut toteutettiin yksilömuotoisina puhelinyhteyden kautta.

4.3 Haastattelujen kulku ja analysointi

Haastattelut tapahtuivat puhelimen välityksellä ja tallensin ne tallennusvälineellä. Olin laatinut kysymykset tutkimuskysymyksieni pohjalta (Liite 1.) Haastattelujen jälkeen kuuntelin tallenteet läpi useamman kerran, litteroin ne ja kirjoitin ylös olennaisimmat asiat. Haastateltavien vastaukset voivat sivuta muutakin asiaa kuin mitä tutkimukseen tarvitaan, joten aineistosta täytyy rajata epäolennaiset sekä toistot pois. (Hirsjärvi & Hurme 2000, 137.) Tein jo haastattelujen aikana tarkasteluja ja jaottelua sekä kävin vastaukset läpi pian haastattelujen jälkeen. Näin vastaukset olivat vielä tuoreessa muistissa, niitä pystyi täydentämään, näin nauhoitteiden läpikäyminen ja analysointi ei ollut niin työlästä. Kun aineiston käsittelyn aloittaa heti haastattelujen jälkeen tai jo niiden aikana, se pysyy mielenkiintoisena, sitä voi selventää ja näin helpottaa analysointivaiheessa tehtävää työtä. (Hirsjärvi & Hurme 2000, 135.)

Lähestyin analysointia niin, että jaoin tutkimuskysymykseni kolmeen teemaan, alkuvalmistelut, varsinainen leirillä tehtävä työ ja mitä tapahtuu, kun leiri päättyy. Lisäksi toin esiin seppojen kehittämisideat, sillä ne olivat yksi opinnäyte-työni tavoitteita eli saada tietoon, kuinka seppotyötä leirillä voi kehittää ja parantaa. Teemat valikoituivat sen mukaan, mitkä asiat olivat olennaisia opinnäytetyöni aihetta ajatellen. Tässä tapauksessa ne olivat tutkimuskysymykseni aiheet. Teemoittelu auttaa löytämään aineistosta tutkimusongelmaa ratkaisevat aiheet ja samalla voi vertailla samanlaisuuksia, jotka ilmenevät haastattelujen vastauksista (Eskola & Suoranta 2008, 174). Haastattelut kestivät yhteensä 1 tunnin ja 14,57 minuuttia. Litteroitua tekstiä tuli yhteensä 8 sivua.

5 TULOKSET

5.1 Tutkimuskysymykset

Opinnäytetyöni tutkimuskysymyksissäni oli tarkoitus saada vastaus miten Satahangalla olleet sepot kokivat roolinsa ja hengellisyyden leirityössä ja- arjessa sekä kuinka he kehittäisivät seppojen alkuvalmisteluja ennen leiriä, roolia leirillä sekä pestin purkua leirin jälkeen. Tätä kartoitusta eli leirillä olleiden seurakunnan partiotyöntekijöiden näkemystä voisi hyödyntää, kun suunnitellaan tulevia partioleirejä, joihin tulee seppoja.

5.2 Valmistelut ennen leiriä

Haastattelujen perusteella Satahanka XIII -leirille osallistuneiden seurakunnan partiotyöntekijöiden alkuvalmisteluihin kuului suunnitella ja valmistella seppojen tukipisteet eli majakat sekä tunnuksittoman iltaohjelman. Lisäksi osa sepoista tutustui toimintaan ja sepon rooliin partioleirillä itsenäisesti, eritoten ne sepot, joilla ei ole partiotaustaa. Leirille oli valittu vastuuseppo, jonka työnkuvaan kuului pestata muita seppoja leirille. Kuitenkin seurakunnan partiotyöntekijöiden löytäminen leirille osoittautui aluksi hankalaksi, sillä tieto kyseisen sepon roolista tuli myöhään ja tuli kiire etsiä seppoja. Tässä oli nähty tarpeelliseksi käyttää omia suhteita ja tietoja, jotta saataisiin tarpeeksi seppoja leirille.

Leirillä olleiden seppojen kesken ajatuksia vaihdettiin sähköpostin välityksellä, osa näki toisiaan saman seurakunnan sisällä, jolloin pystyi jakamaan ajatuksia tulevasta leiristä ja tulevista tehtävistä kasvotusten. Lisäksi perustettiin whatsapp-ryhmä sepoille, jossa pystyi jakamaan tietoa tulevasta leiristä ja tehtävistä leirillä. Muutaman kanssa oli puhelinkeskusteluja.

5.3 Leiriarki

Sepoilla päävastuuna Satahanka XIII-leirillä oli ylläpitää seppojen tukipisteitä eli majakoita, toteuttaa tunnukseton ohjelmaa sekä tehdä yhteistyötä alaleirien päälliköiden kanssa. Vastauksista tärkeimmäksi tehtäväksi nousi leirillä tukena ja kuuntelijana oleminen silloin, kun mieltä painoi jokin asia tai ahdisti, sillä seurakunnan partiotyöntekijät ovat leirillä leiriläisiä varten.

Eniten kohtaamisia leiriläisten kanssa tapahtui majakoilla, omissa leirilippukunnissa, merimieskirkolla, perheleirissä sekä leirisairaalassa. Nämä olivat paikkoja, joissa sepot olivat näkyvimmillään. Oli tärkeää, että sepot olivat selkeästi esillä, niin, että leiriläiset oppivat tunnistamaan sepot ja sen mitä he leirillä tekivät. Yksi tunnistettava tunnus leirillä oli seppojen violetit partiohuivit, joissa on risti tunnuksena.

Vastauksissa kävi ilmi, että leirin alussa piti tehdä työtä sen eteen, että sepot löytävät paikkansa leirillä ja millä tavoin he tulivat näkyviksi. Tämä toteutui siten, että sepot pitivät yhteyttä alaleirien johtajiin sekä olivat paikalla majakoilla ja kohtasivat siellä leiriläisiä. Kun leirin arki alkoi sujumaan, niin näkyvyys ja paikan löytäminen alkoi leirillä muotoutua.

Leirillä sepot pitivät yhteyttä toisiinsa tiiviisti ja se oli välitöntä yhteydenpitoa. Joka päivä oli yhteinen kokoontuminen, jonne sepot saivat tuoda mielen päällä olevia asioita. Lisäksi sepoilla oli käytössä, jo ennen leiriä perustettu whatsapp-ryhmä, jossa pystyi kertomaan, että missä kukin menee ja tarvitseeko esimerkiksi apua jossain. Osa sepoista majoittuivat viereisissä leirilippukunnissa, joten päivittäinen yhteydenpito muihin seppoihin oli luontevaa. Näiden lisäksi sepot kävivät juttelemassa muiden kanssa majakoilla, kulkiessaan ohi niistä.

Onnistumisina sepot kokivat leirillä majakoiden sujuvuuden ja niiden suosion. Tiiviin yhteyden syntyminen oman leirilippukunnan jäseniin niin, että leirin jälkeenkin omat nuoret muistavat ja kysyvät kuulumisia, tässä siis onnistui seppojen toiminnan tuominen näkyväksi ja tiedoksi. Tieto siitä, että he ovat leirillä aikuisia, jotka toimivat tukijoina

mieltä painavissa hetkissä. Seppojen vastuulla ollut tunnukseton iltaohjelma oli onnistunut kokonaisuudessaan ja tähän liittyi myös se, että iltaohjelmassa huomioitiin ulkomaalaiset leiriläiset tulkkien avulla.

Yksi iso onnistuminen, joka nousi parissa vastauksessa, oli hyvän palautteen saaminen. Esimerkiksi yhden alaleirin päällikön mielestä oli hyvä, että sepot olivat leirillä ja tekivät tärkeää pestiä siellä. Onnistumisena koettiin myös se, että leirisairaalasta tulleiden keskusteluapupyynnöistä oli oikeasti apua ja oli mahdollisuus yhdistää kaksi henkilö, jotka kaipaivat keskusteluapua toisalta.

Haasteina sepot näkivät olosuhteet, sillä leirillä oli kuuma lähes koko leirin ajan. Erään sepon mielestä oman roolin ja paikan löytäminen uudessa ja vieraassa pestissä tuntui aluksi haastavalta, kun partiotaustaa ei itsellä suoranaisesti ollut. Eräästä haastattelusta isoksi haasteeksi nousi hengellisen ja henkisen kasvatuksen saaminen leirille. Myös kiire koettiin haasteeksi, sillä yhden vastuulla oli monta eri tehtävää. Haastattelussa tuli ilmi, että tehtäviä olisi voinut jakaa useamman sepon kesken, mutta tähän vaikutti ennakkoon myöhään saadut tiedot seppojen tehtävistä leirillä. Myös leirillä tuli uusia tehtäviä sepoille, jotka oli tehtävä, sillä niitä ei pystynyt muutkaan tekemään.

Leirinjohtolta ei tullut tukea esimerkiksi merimieskirkon toimintaan ollenkaan. Kokemus oli se, että toimintaa pyöritti siitä vastuussa ollut seppo. Esimerkiksi kutsuvieraiksi ei kutsuttu paikallisia kirkkoherroja johdon puolesta, vaikka se kuului heidän hommiin, niin yksi sepoista hoiti kutsujen lähettämisen. Tuen saamattomuus oli myös yksi haaste leirillä.

5.4 Hengellisyys leiriarjessa

Haastattelun vastauksista kävi ilmi, että sepot nostivat esiin erilaisia näkemyksiä siitä, miten hengellisyys näkyi leirillä. Oli kokemus siitä, että leiriläisten ja tarkemmin vielä nuorten tukena ja kuuntelijoina oleminen oli hengellistä ja henkistä työtä, vaikka niissä kohtaamisissa ei luettu Raamattua, rukoiltu tai ollut mitään muutakaan uskonnollista, sillä sellaiselle ei ollut tarvetta tai ei pyydetty. Haastatteluissa kerrottiin myös, että majakoilla

oli hengellinen merkitys leirillä sekä seppojen huiveissa oli selkeä kristillinen symboli, Pyhää Kolminaisuutta tarkoittava kolmio, jonka sisällä risti, joka toi hengellisyyttä näkyväksi.

Oli myös näkemys, että tunnustukseton iltaohjelma toimitti hengellisen ohjelman virkaa, sillä varsinaista leirijumalanpalvelusta ei Satahanka XIII -leirillä pidetty. Kuitenkin Merimieskirkolla järjestettiin ehtoollisia, joihin sai osallistua oman halun mukaan. Merimieskirkon läsnäolo leirillä ilmeni myös perheleirissä pidettyjen leirihartauksien ja lapsille pidettyjen musiikkihetkien muodossa. Näissä musiikkituokiassa laulettiin esimerkiksi hengellisiä lauluja ja niitä opeteltiin hartauksiin. Sepoissa oli kokemusta, että Merimieskirkko tarjosi leirin ainoaa hengellistä ohjelmaa.

5.5 Leirisepon pestin päättymisen

Vastauksista kävi ilmi, että pestiä ei päätetty tai käyty yhdessä läpi leirin päättymisen jälkeen. Yhden sepon kokemus oli, että jo leirin aikana sai käydä läpi mieltä painaneet asiat muiden seppojen kanssa, joten ne eivät jääneet mieleen vaivaamaan ja kotona ei tarvinnut niitä yksin murehtia, joten purulle oikeastaan ollut siinä hetkessä tarvetta. Kokemusta oli myös siitä, että syksyn tultua asia unohtui ja koko leirinorganisaation puolesta ei ollut yhteisiä pestien purkua eli kaatajaisia, sillä osallistujia ei ollut tarpeeksi ja kaikilla ei ollut mahdollisuutta lähteä tekemään purkua toiselle puolelle Suomea. Mutta olisi kuitenkin ollut tärkeää vielä kerran jutella kaikkien leirillä olleiden seppojen kanssa. Myöhemmin syksyllä vastuusepolta tuli koko leiriä koskeva palautekysely leiriin liittyen ja ainakin yksi sepoista oli palannut samalla takaisin leiriin ja miettinyt, että mitä leirillä tapahtuikaan.

5.6 Seppojen kehitysideat

Kehitysideoita haastatteluista nousi. Kun aletaan miettimään seurakunnan partiotyöntekijän pestamista leirille, niin olisi hyvä huomioida, että seppoja pestattaisiin useampi eli

enemmän kuusi, kuten Satahangalla oli. Näin varmistettaisiin, että hengellinen kasvatustoteutus leirillä ja sitä olisi mahdollista kehittää eteenpäin. Leirin esivalmisteluja auttaisi myös, jos seurakunnan partiotyöntekijän roolia leirillä käytäisiin yhdessä läpi sekä olisi tietoa siitä mitä sepoilta odotetaan leirillä. Myös leirille lähtevien seppojen odotuksia olisi hyvä käydä läpi ennen leiriä. Tämä tukisi sellaista henkilöä, joka on tulossa ensimmäistä kertaa leirille sepoksi tai ei ole aktiivisesti mukana partiotoiminnassa.

Myös ennakkoon hyvissä ajoin tiedossa olevan pestikuvauksen myötä useampi henkilö voisi olla kiinnostunut lähtemään leirille sepoksi ja näin on myös mahdollista sovittaa työt leirin kanssa ajoissa. Ennakkovalmisteluja tukisi myös se, että leirinjohto tiedottaisi hyvissä ajoin, että mitä leirille tulevilta sepoilta odotetaan ja millaisia tehtäviä heille kuuluu. Näin pystyttäisiin paremmin jakamaan tehtäviä seppojen kesken jo ennen leiriä.

Leiriarkeen kehitysideoita oli muun muassa se, että seppojen täytyisi saada leirinjohtolta tukea hengelliseen toimintaan ja seppoja kohtaan olisi hyvä ilmapiiri johdon puolelta. Näin seurakunnan partiotyöntekijät saisivat tehdä heille osoitettua työtä kokonaisvaltaisesti. Myös kristillisten arvojen ylläpitäminen leirillä nousi yhdeksi kehitettäväksi asiaksi. Kuinka se saadaan näkyväksi? Esimerkiksi ruokalaulut, niillä on merkitys ruoan siunaamisella ja ollaan kiitollisia, että meillä on ruokaa. Voisiko leireillä laulaa mieluummin esimerkiksi ”nyt silmäin alla Jeesuksen”, joka on perinteinen ruokalaulu, toisin kuin ne, joissa esimerkiksi huudetaan nälkää.

Seurakunnan partiotyöntekijän pestin päättymiseen kehittämisideoiksi nousi selkeästi se, että olisi tärkeää vielä kerran vaihtaa ajatuksia kasvotusten esimerkiksi seppöpäivillä tai sitten etäyhteyksin, mutta kuitenkin tapaaminen järjestettäisiin ja purettaisiin pesti kunnonla. Myös sepot voisivat itse pyytää, että pesti päätettäisiin yhdessä. Lisäksi koko leiriä koskevan palautekyselyn näkeminen olisi kiva. Näkisi, että millaista palautetta sepot ovat saaneet pestistään ja tämän avulla voisi kehittää seppotoimintaa leirillä ja sitä, että tarvitaanko seppoja leireillä. Sillä kokemus sepoilla oli, että paikka heillä on leirillä ja tarvetaakin löytyy.

Kehitettävää olisi myös näkyvyyden saamisessa. Nousi kysymyksiä esimerkiksi sepon merkitykseen ja seppoon terminä. Onko nämä siis tuttuja leirille tuleville nuorille tai leirinjohtolle? Olisiko seppoutta terminä hyvä avata ja jopa vaihtaa sille jokin toinen nimi?

Voisiko seurakunnan partiotyötä leirillä jotenkin markkinoida? Nousi ajatuksia siitä, että seppojen täytyisi olla rohkeasti esillä ja viedä toimintaansa näkyväksi ja kertoa siitä, sekä tarjoutua lähtemään leirille ja toimittamaan sepon pestiä. Tämä voisi olla keino tuoda seppoutta partiolaisten tietoon esimerkiksi niissä paikoissa, joissa seurakunnan partio-työntekijöiden läsnäolo tai pesti leirillä ei ole normaali käytäntö.

6 ARVIOINTI JA POHDINTA

6.1 Tulosten arviointi

Tuloksista kävi ilmi, että pestikuvaukselle olisi tarvetta hyvissä ajoin ennen leiriä. Kun sepot tietävät ennen leiriä heidän tehtävänsä leirillä, voivat he valmistautua pestiinsä rauhassa ja näin olisi myös aikaa miettiä miten hengellisyyden saadaan näkyväksi leirillä, varsinkin silloin, jos leirille sepon pestiin on lähdössä sellaisia henkilöitä, jotka eivät ole ennen olleet kyseisessä pestissä. Seurakunnan partio-työntekijöiden lisäksi sepon tehtäviin leirille voi lähteä sellaisia, joilla ei ole aikaisempaa kokemusta seurakunnan partiotyöstä. (Honka-salo & muut 2013, 25.)

Yhdeksi olennaiseksi sepon tehtäväksi nousi leirillä tukena oleminen. Viikon leirillä voi tulla eteen mitä vain ja joskus mieli voi olla maassa. Lisäksi leirillä on paljon ihmisiä ja olosuhteetkin voivat vaihdella. Välillä voi tulla sellaisia tilanteita, että sattuu jotain suurempaakin, joka saattaa koskea isompaa joukkoa leirillä, joskus jopa koko leiriä. Tällöin on hyvä, että paikalla sellaisia aikuisia, joilla on kokemusta keskustella isoistakin asioista ja tarvittaessa antaa henkistä ja hengellistä tukea. Nämä ovat asioita, jotka kuuluvat seurakunnan partio-työntekijöiden tehtäviin eli olla eri-ikäisten partiolaisten tukena, olla valmiina mahdollisiin kriisitilanteisiin sekä antaa tarvittaessa sielunhoitoa (Honkasalo & muut 2013, 17–29).

Sepot kuitenkin kokivat, että he olisivat myös halunneet tukea leirinjohtolta pestiinsä, sillä seurakunnan partiotyöntekijät tekevät isoa pestiä leireillä eli he pitävät leiriläisiä huolta, niin henkisesti kuin hengellisesti. Se voi pidemmän päälle käydä raskaaksi. Kuitenkin kiitosta sai seppojen hyvä yhteistyö ja näin he saivat vertaistukea toisiltaan.

Tuloksien perusteella hengellistä toimintaa leirillä oli, vaikka varsinaista leiri-jumalanpalvelusta ei pidetty. Merimieskirkon tarjoamat ehtoolliset sekä seppojen pitämä iltaohjelma korvasivat sen. Myös hengellisten laulujen laulaminen ja hartauksien pitäminen perheleirissä oli hengellistä toimintaa. Näiden lisäksi hengelliseksi toiminnaksi ajateltiin myös majakoilla tapahtunut erilainen toiminta. Seurakunnan partiotyöntekijöiden tarjoama toiminta voi olla siis monen-laista, riippuen leirin luonteesta ja tekijöistä. (Honkasalo & muut 2013, 25–26.)

6.2 Tutkimuksen luotettavuus ja eettisyys

Haastattelut toteutettiin neljälle sepolle viidestä. Ja kyseessä oli yksi leiri, jossa mukana oli seppoja. Tämä tarkoittaa sitä, että opinnäytetyössäni oli vain pieni osa tarkastelussa, kun puhutaan seurakunnan partiotyöntekijöistä leirillä. Joten ei voida isoja päätelmiä tehdä tämän opinnäytetyön tiimoilta. Haastattelun vastauksissa voi tulla ongelmia luotettavuuden kanssa siinä, jos haastateltava ei muista tarkalleen enää tapahtumasta, kuten tässä minun työssäni, kun leiristä oli mennyt jo useampi kuukausi ennen haastatteluja, joten kaikkea ei välttämättä enää muista niin tarkkaan leiristä ja tapahtumista.

Haastateltavilta kysyin hyvissä ajoin luvan haastatteluun ja ilmoitin kuinka haastattelu tulee tapahtumaan. Kerroin myös, että tulokset tulevat opinnäyte-työhöni niin, että seppoja ei voi vastauksien perusteella tunnistaa. Haastattelujen sopimisen yhteydessä kerroin sepoille, että haastattelut nauhoitetaan talteen litterointia varten.

6.3 Pohdintaa

Opinnäytetyötäni tehdessä tuli luettua paljon partioon liittyvää materiaalia ja opin uusia asioita harrastuksesta, jota on harrastanut lähes 20 vuotta. Opin myös, että jokaisella on erilainen näkemys esimerkiksi hengellisyydestä ja sen kuinka konkreettinen asia se joillekin voi olla.

Tutkimukseni tuloksista kävi ilmi, että hengellisyydellä on vielä paikkansa partiossa ja partioreiällä, vaikka se onkin muuttanut muotoaan vuosien varrella. Nykyisin Suomessa partiotoiminta halutaan tasavertaiseksi kaikille, riippumatta millainen oma tausta tai vakaumus on. Tämä asia kävi myös ilmi Laura Kososen tekemässä Ylen uutisessa, jossa haastateltavana ollut Suomen Partiolaisten puheenjohtaja kertoi, että partiosta halutaan tehdä kaikille avoin ja tämä ajatus tulee tämänhetkisestä yhteiskunnan ja maailman muuttumisesta (Kosonen 2019.)

Vaikka partiossa edelleen vaalitaan vanhoja perinteitä ja monessa lippukunnassa käytetään perinteisiä hengellisiä ruokalauluja tai lauletaan partiomessu-lauluja, niin olen havainnut että yhä useampi partiolainen ei saa samanlaista kristillistä kasvatusta partiossa kuin esimerkiksi 20 vuotta sitten, kun itse aloittelin harrastusta. Ei ole muodostunut perinteeksi pitää iltahartautta tai muuta vastaavaa illan lopetusta. Osassa lippukunnassa myös partiokokoonantumisen lopuksi lausuttava ”hyvää yötä, Jeesus myötä, kiitos tästä päivästä”, on muokattu niin, että siinä ei enää puhuta Jeesuksesta tai sitä ei ole ollenkaan, vaan huudetaan esimerkiksi lippukunnan tai oman ryhmän tunnushuuto.

Suomen Partiolaisten arvokyselyjen tuloksista selvisi, että partiolupausta on päivitettävä niin, että jokainen partiolainen pystyy sitoutumaan siihen. Nyt kun lupauksessa puhutaan Jumalasta, se voi olla joillekin este liittyä partioon. SP:ssä ehdotuksena on esimerkiksi kaksi lupausta, joista toinen olisi selkeästi tunnustuksellinen ja toinen, missä voidaan viitata omaan vakaumukseen. (Partio Scout. Suomen Partiolaiset. Lippukunnille. Projektit ja hankkeet. Partion arvokeskustelu ja peruskirjan päivittäminen.)

Lisäksi tuloksista kävi ilmi, että uskontoa partiosta ei tarvitse poistaa, mutta esimerkiksi lippukuntien toivottaisiin näkyvästi tuoda ilmi, jos lippukunta on tunnustuksellinen ja toiminnassa on mukana uskontoa. Myöskään vastaajat eivät nähneet tarpeelliseksi, että lippukuntien ja seurakunnan yhteistyö täytyisi lopettaa. Eli seurakunnalla taustayhteisönä on vielä tilaa partiossa, tosin se ei saa vaikuttaa lippukuntien partio-ohjelman toteutukseen. Myös partioleirin leiriseurakuntaan suhtauduttiin positiivisesti, mutta leireillä täytyisi olla myös tarjolla tunnukseton ohjelmaa sekä omien uskontojen mukaista toimintaa. Hengelliseen toimintaan leirillä osallistuminen täytyy olla vapaaehtoista (Partio Scout, 9–10).

Eli selkeästi uskonnolla ja hengellisyydellä on paikkansa partiossa. Mutta missä muodossa ja kuinka paljon, niin siihen saadaan vastaukset siinä vaiheessa, kun Suomen Partiolaisten peruskirjan päivittäminen on tapahtunut ja hyväksytty maailmanjärjestöissä.

Koen, että opinnäytetyöni tuli sopivasti arvokeskustelujen aikaan. Opinnäytetyötäni voitaisiin hyödyntää, kun lopullista päivitettyä peruskirjaa aletaan kirjoittamaan. Seurakunnan partiotyöntekijöiden haastatteluista voitaisiin saada sepon pestiä leirillä tehneiden näkökulma siihen, millainen merkitys heillä ja heidän tekemällään työllä leirillä ja partiossa on sekä onko hengellisyydellä sijaa partioleireillä seppojen näkökulmasta.

Toimiessani myös itse seurakunnan partiotyöntekijänä Satahanka XIII-leirillä voin samaistua samanlaisiin havaintoihin ja ajatuksiin muiden leirillä olleiden seppojen kanssa. Toimimme itsenäisesti ja olimme yhteyksissä ainoastaan alaleirien johtajiin ja leiriläisiin, leirinjohto ja osa organisaatiosta jäivät etäiseksi. Oma kokemus oli, että jos jotain isompaa olisi sattunut leirin aikana, niin kuinka meidän yhteistyö leirin johdon kanssa olisi sujunut. Onneksi mitään erityisen vakavaa ei sattunut. Koen kuitenkin, että olimme tervetulleita leirille, vaikka osa sepoista koki, että meitä ei leirille haluttu. Jos näin olisi ollut, niin ei meidän pestiä olisi edes laitettua leirille. Eli kyllä meitä seurakunnan partiotyöntekijöitä vielä tarvitaan.

Opinnäytetyöni kautta opin lisää partiotoiminnasta, sen historiasta ja mitkä asiat ovat vaikuttaneet, kun partio on ollut muutoksessa. Ja sen, että partio on pyrkinyt aina pysymään mukana yhteiskunnan muutoksissa. Koen, että opinnäytetyöni tavoitteet täyttyivät, sillä sain vastauksia tutkimuskysymyksiini. Ammatillinen näkökulma opinnäytetyössäni on

se, että minulla voi olla mahdollisuus lähteä työkentälle seurakuntaan ja samalla harrastaa partiota. Ehkä myös yhdistää työn ja partion. Työssä voisi hyödyntää opinnäytetyöni tuloksia.

LÄHTEET

Aulio, O. (1987). Partiolaisen kirja. Jyväskylä : Gummerus.

Eskola J. & Suoranta J. (2008). Johdatus laadulliseen tutkimukseen. Tampere: Vastapaino.

Hirsjärvi, S & Hurme, H. (2000). Tutkimushaastattelu : teemahaastattelun teoria ja käytäntö. Helsinki : Yliopistopaino.

Honkasalo, N. Lehtovaara, M. Ali-Löyty, H. & Malinen, A. (2013). Sepon kirja, Seurakunnan partiotyön käsikirja. Partio Scout.

Kananen, J. (2014). Laadullinen tutkimus opinnäytetyönä: Miten kirjoitan kvalitatiivisen opinnäytetyön vaihe vaiheelta. Jyväskylä: Jyväskylän ammattikorkeakoulu

Kosonen, L (2019). Sana “Jumala” saatetaan poistaa partiolupauksesta – suhde uskontoon jakaa partiolaisten mielipiteet voimakkaasti. Saatavilla 1.5.2019 <https://yle.fi/uutiset/3-10734694>

Partio Scout. Suomen Partiolaiset. Lippukunnille. Projektit ja hankkeet. Partion arvokeskustelu ja peruskirjan päivittäminen. Arvokyselyn tulokset. Arvokeskustelun tulokset ja arviointiryhmän suositukset toimenpiteiksi. Saatavilla 31.3.2019

<https://partio.wp.aucor.fi/wp-content/uploads/2018/06/Arvokyselyn-tulokset.pdf>

Partio Scout. Suomen Partiolaiset. Saatavilla 19.2.2019

<https://www.partio.fi/>

Raamattu. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottama suomennos. Helsinki: Kirjapaja.

Sakasti. Seurakuntatyö. Sielunhoito. Saatavilla 29.4.2019

<http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/sp2?open&cid=Content474A15>

Satahanka XIII. Saatavilla 27.12.2018

<https://satahanka.fi/>

Scouts. About. The story of Scouting. Saatavilla 1.1.2019

https://www.scout.org/scout-histo-ry?language=en&fbclid=IwAR33kwqxKJsZ3PaW-dxJ1QNqoKx1D3JRyraSXYbgJl_9a74XIDOkpanPH5_k

Tolin, V (1987). 80 vuotta partiointia 1907-1987. Jyväskylä: Gummerus.

World association of Girl Guides and Girl Scouts. About us. Our history. Saatavilla 23.2.2019

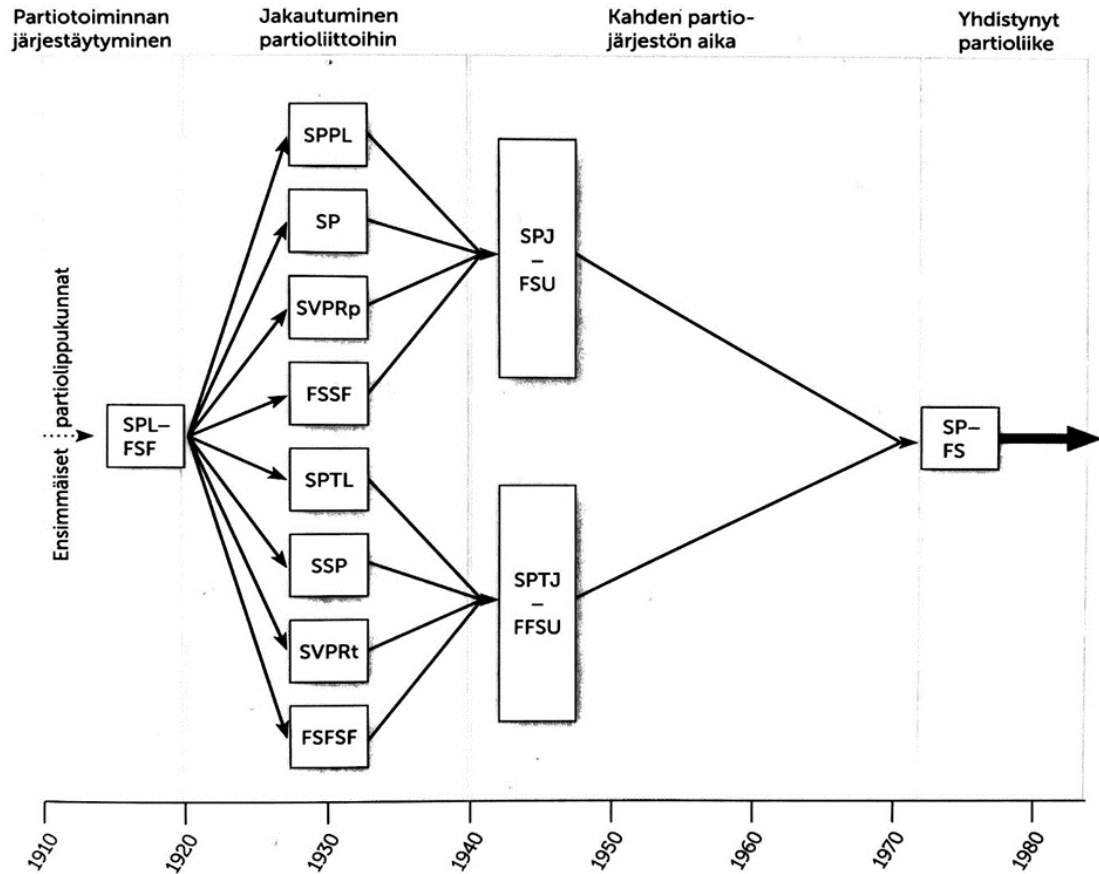
<https://www.waggs.org/en/about-us/our-history/?fbclid=IwAR1LNEL56C0iFYg6pDck5Pua0VBRNoR0ssdiS9hig20-UU15DR9tRI4rc>

LIITE 1. Haastattelukysymykset sepoille

- 1 Millainen rooli sinulla on partiossa?
2. Oletko ollut aikaisemmin seppona leirillä ja kuinka päädyit pestiin Sata-hangalle?
3. Kuvaa valmistautumista pestiisi seppona. Millaista yhteydenpitoa piditte seppojen kanssa? Entä leirin johdon?
4. Kuvaa toimintaasi seppona Satahangalla (vuorovaikutus leiriläisiin, hengellisyys, yhteydenpito muihin seppoihin, onnistumiset ja haasteet)
5. Millaista tukea sait muilta sepoilta leirillä?
6. Kuvaa pestipurkoa leirin jälkeen
7. Miten kehittäisit seppo-toimintaa leireillä (valmistautuminen, toiminta leirin jälkeen)?
8. Mitä muuta haluat sanoa?

LIITE 2. Aikajana Suomen partiojärjestöistä

Valtakunnallisen partio-organisaation kehitys

(Paavilainen 2010, 17.)